

arbejdsløshedsloven (lovændringer i 1971, 1972, 1976, 1978 (to lovændringer), 1980, 1982 og 1983).

Af behandlingen i folketinget af 1967-loven fremgår det klart, at lovændringen indelbar, at kasserne fortsat kun skal have statstilskud bagud og altså selv principielt skal råde over reserver, der er tilstrækkelige til at dække understøttelsesudgifterne i et år.

Det skal nævnes, at det ved 1967-loven som følge af, at det offentlige overtog risikoen for forøgede understøttelsesudgifter ved stigende ledighed, også blev bestemt, at kasserne skulle indbetale en del af deres formue til statskassen, da kasserne ikke skønnedes at have behov for at samle formuer.

Der blev ikke efter 1967-loven fastsat nye administrative retningslinjer for udbetalingen af refusioner og a conto-refusioner. Det var derfor fortsat de hidtil gældende bekendtgørelser fra 1935 og 1942, der fandt anvendelse.

I standardvedtægten for Danske statsanerkendte arbejdsløshedskassers virksomhed (1978) er bl.a. bestemt, at kassens hovedbestyrelse skal drage omsorg for, at arbejdsløshedskassernes midler i passende forhold fordeles på flere pengeinstitutter. Denne bestemmelse svarer til en bestemmelse i den oprindelige mønstervedtægt (fra 1907) efter en ændring af denne i 1931.

2. I de første år efter vedtagelsen af 1967-loven administrerede statens tilskudsordning efter de foreliggende oplysninger i overensstemmelse med lovens ordning, dvs. med årsrefusion og med a conto-refusioner til kasserne.

I juni 1969 opstod der – for første gang – spørgsmål om forskudsudbetaling af statstilskud. Anledningen var, at en arbejdsløshedskasse anmodede om forskud, hvilket blev afslået af arbejdsdirektoratet. Det fremgår af oplysningerne fra denne sag, at der i direktoratet, hvor sagen blev nævnt for direktøren, var enighed om, at loven ikke gav mulighed for at udbetale forskud, hvorved man ville »lave om på systemet«.

Næste gang spørgsmålet opstod var tilsynsladende i 1970, hvor en anden arbejdsløshedskasse anmodede om forskud, og hvor forskud blev udbetalt. Det fremgår af oplysningerne i sagen, at man i arbejdsdirektoratet var opmærksom på, at der var tale om en ændring af hidtidig praksis, som man mente

kunne accepteres undtagelsesvis. Sagen blev ikke formelt forelagt arbejdsministeriet.

I årene derefter frem til 1976 og navnlig fra 1973–74 blev det gradvis mere almindeligt og til sidst generelt, at der udbetaltes forskud til arbejdsløshedskasserne.

Efter det oplyste fandt der i denne periode samtidig forhøjelser af dagpengesatserne sted, og ledigheden steg betydeligt.

3. I sommeren 1974 opstod der problemer med regnskaberne fra en af a-kasserne («Sømandssagen»). I denne sammenhæng drøftedes i arbejdsdirektoratet også nogle problemer vedrørende forskudsudbetalingerne, og nogenlunde på samme tidspunkt rettede rigsrevisionen henvendelse til arbejdsdirektoratet om tilsynet med og revisionen af a-kasserne. Dette førte til drøftelser med rigsrevisionen herom, hvorunder også spørgsmålet om forrentning af forskudsbetalinger blev drøftet.

Arbejdsdirektoratet nedsatte herefter i marts 1975 i enighed med rigsrevisionen en arbejdsgruppe, der skulle foretage en systematisk gennemgang af hele problematikken omkring regnskabsforholdene i de selvstyrende a-kasser med henblik på spørgsmålet om, hvorvidt der måtte være anledning til at fremsætte forslag til ændringer i den hidtil fulgte forretningsgang.

Arbejdsministeriet blev orienteret om nedsettelsen af arbejdsgruppen, men var ikke repræsenteret deri.

Arbejdsgruppen afgav rapport den 17. februar 1976, hvori den hidtil fulgte fremgangsmåde med udbetaling af forskud foreslås opretholdt. I rapporten anføres det i denne sammenhæng bl.a., »at kasserne må have forskud fra staten, før udgifterne er afholdt, da formuerne i de fleste kasser nu er opbrugt«.

I rapporten foreslås rentespørgsmålet løst således, at forskud af staten udbetales til vedkommende a-kasses hovedkonto, hvorfra det fordeles til afdelingernes konti. Staten skal have renten i den periode, hvor forskuddet henstår på hovedkontoen, mens a-kasserne skal have renterne for den periode, hvor forskud henstår på afdelingens konti. Det fastslås samtidig, at sidstnævnte periode skal være så kort som muligt, og at det beløb, der overføres fra hovedkontoen til afdelingskonti, så vidt muligt skal svare til de forventede udbetalinger. Forskud forudsættes anvist må-